

Trad(e)ition

trad(e)ition הוא מושג המורכב מחלם המילים **trad**- ו- **ition** והוא העדשה שדרוכה נחשוב את פסטיבל צולין השנה. המושג חושך בפנינו את ה'יכללה של המתרשות', שבמסגרת סבורי אזהה קבוצה, אלא הוא שוק להיפני דינמי, פרובוונס של התרבות שמרכזים את חייו בפתח המילויים. תנועה בשירותה האיסופית של הקשיים הרובוטיים שבה לעתים אנו אבודים, ולעתים באופן מפתיע וepochal.

המושג **trad(e)ition** מציין שמסורת תמיד פורצת לנוכוס פוליטי ולסחר במשמעותה. השינויים בהן של המסורת מאפשרים תהליכיים של בנייה, הרס, התפתחות וشيخום. כוחותם את המסורת כמשהו שהוא תמיד גם חישוב כלכלי, אנו למעשה חשובים מחדש את זהויות שלנו. זהותנו היא התרבות וה言语ים שאנו עושים בין דתות לחיילניות, בין פולקלור לאמנויות, בין מזרח למערב.

המושג טורף את הקלפיים ומשחרר אותנו מכבל ה"זיהות הטבעית והאוטונומית", בה אנו לרוב מוצאים את עצמנו. בcut, המסתור אינה רק נכס צאן ברזל של חבר, אלא היא ישות וברוסה של ההזות. אנו בבחור משחקים ומהרמים על ערכיה המשתנה בהתאם לשוקו האמנות והפוליטיקה. אבל ביצירתה הזיקה בין מסורת וככליה אין אנו שופטים את התופעה לחומרה. להפוך! מחשבת ה-**trad(e)ition** היא הגנה לケット חלק, בלבכליה הוא. להיות תמיד באקט של התהותה-מסורת, למסור ולהתמסר לתנועתה, או דוקא לכון קיטועה מכונות בה, להפיע להצלחתה.

פרוייקט הדגל של הפטיטוביל השנה הוא: "צוללים בענבל". מאז הקמתה ב-1949, להקת מחול ענבל מזינה אותנו להשתתר ב-**trad(e)ition** המורכב של הרב-תרבותיות בישראלי ואתע עט לבני שמוות זה היה אופנה. יעד עם ענבל, נצלול לבודסת ההזות של היישראליות שהוירה והקאה את התרבות המודרנית, גם על ידי כליאתה בתוכום המסורת הפקואה שמקומה בעבר, וש המכנים אותה פולקלורי. אנו, לעומת זאת, נפיעיל את מחשבת ה-**trad(e)ition** כדי למקם את המחלות המזרחיות בחורף שדה עצשו של אפריזיות ותוננות. הרי, בכת האכשויו הוא גם מסורתינו בוגרת.

בצד פרויקט הבדיקה הביקורתית, נרצה לעורר את התשכה לעשות אמונות שה-**trad(e)ition** הוא בשביבה מודיעים מפוש שմבטא את התנועות האלימות והעדינות של זהוננו. בישראל של היום, וגם מעבר לים, זו לא פחות מחובה.

Trad(e)ition – a single concept composed of two: **trade** & **tradition** – is the lens through which we think this year's Diver Festival. The concept reveals the "economy of tradition" in which tradition is no longer a static, ready-made identity, but rather a dynamic exchange market, a performance of the manifold of items that make up our lives in the dawn of this millennium. It is a movement in an infinite chain of cultural associations in which we are sometimes lost, sometimes surprisingly free.

Underpinning the concept of **trad(e)ition** is the suggestion that tradition is always amenable to political appropriation, its significance always open to transactional exchanges. The fluctuations in the value of **tradition** allow for processes of construction, destruction, development and preservation. When we think of tradition as something which always already involves an economic calculation, we are in effect re-evaluating our identities. These identities are themselves the motions and transitions between religiosity and secularism, folklore and art, East and West.

The concept of **trad(e)ition** reshuffles the cards and sets us free from the chains of a "natural and autonomous identity", in which we all too often find ourselves. Tradition is no longer a sacred artefact or prerogative of the past; it floats back and forth in the stock market of identities. We cannot but deal into the game and place bets on tradition's ever-changing currencies in the fluctuating markets of politics and art. By tying tradition to economy in this manner, we do not mean to condemn either one. On the contrary! The thought of **trad(e)ition** is an invitation to take part in this economy, to be always in the act of becoming-tradition, to convey and commit to its movements, or, conversely, to subvert and disrupt them.

Our flagship project this year is thus: "Diving Inbal". Since its foundation in 1949, the Inbal Dance Company has invited us to participate in the intricate **trad(e)ition** of a multi-ethnic and multi-cultural Israel, long before these terms have become so fashionable. With Inbal we will dive into the stock market of Israeli identity, which has excluded, and erased Mizrahi culture, sometimes by confining it to a frozen tradition, a so-called "folklore" that belongs to the past and must remain there. We shall deploy the thought of **trad(e)ition** in order to relocate Mizrahi dance within a contemporary field of possibilities and movements. It seems that the contemporary is de facto **trad(e)itional**.

Beyond this project of critical inspection, we wish to rekindle a passion for making art for which **tradeition** is an explicit medium, one that utters the violent and gentle movements of our identity. In Israel of the present day, and far beyond it, this is nothing short of an imperative.

DIVERFESTIVAL.COM
FACEBOOK.COM/DIVER.FESTIVAL

מודה מלכה חביב צילום תומר זמורה עיצוב אחד חד
Model Malka Haibbi Photographer Tomer Zmora Design Ohaad Hadad

